

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **K. V.**, státní příslušnost X
t. č. neznámého pobytu

zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. CPR-40008-3/ČJ-2020-930310-V237

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava **se přiznává** odměna ve výši 6 800 Kč, která mu

bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 60 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 13. 11. 2020, č. j. KRPB-201687-44/ČJ-2020-060022-SVZ bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 3 roky. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí správního orgánu tak, že část výroku ve znění „...podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona č. 326/1999 Sb., se panu“ se mění a nově zní „...podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. a dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona se panu...“ Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie pak byla změněna na dva roky.

II. Žaloba a její doplnění

2. Žalobce především namítal, že správní orgán porušil § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce své námitky skutkově konkretizoval tak, že žalovaný snížil uloženou dobu zákazu vstupu na území Evropské unie na dobu 2 let. Žalobci se tato doba jeví jako nepřiměřeně přísná, a to i s ohledem na možnost správního vyhoštění žalovaným. Žalovaný nezohlednil polehčující okolnosti, a to délku pobytu žalobce na území ČR, přičemž se jednalo o zcela zanedbatelnou dobu. Žalobce se na území ČR nedopouštěl žádného protiprávního jednání, mimo porušení zákona o pobytu cizinců. Navíc se jednalo o nedbalostní protiprávní jednání. Žalobce se správními orgány ihned po svém zajištění spolupracoval, poskytl jim veškerou potřebnou součinnost ke svému ztotožnění a řádnému vedení správního řízení. Žalobce si je vědom toho, že v důsledku neznalosti české právní úpravy porušil zákon o pobytu cizinců a toto své porušení se snažil napravit dle svých možností. Žalovaný se však těmito skutečnostmi nezabýval a nevzal je v potaz při stanovení doby zákazu vstupu na území Evropské unie. Nemůže tedy obstát ani odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Uložená doba je pak zcela nepřiměřená délce žalobcova nelegálního pobytu na území ČR a neodpovídá ani okolnostem případu. Žalovaný tedy dostatečně nezohlednil zásadu proporcionality, neboť intenzita zásahu do jeho práv nebyla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah sloužit (žalobce zde odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 Azs 205/2014-26).

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaný ve svém vyjádření zejména odkázal na rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně, přičemž žalobní námitky nepovažuje za důvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2022, č. j. 32 A 7/2021-56 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost žalovaný. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2022, č. j. 2 Azs 35/2022-30 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 10. 2020 v 1:30 hod byl žalobce kontrolován hlídkou PČR na 168 km dálnice D1, směr Praha, Exit Domašov jako spolujezdec v dodávkovém voze. Na výzvu žalobce přeložil řidičský průkaz Turecka č. X. Žádný jiný cestovní doklad nepředložil. Nedisponoval ani žádným vízem či jiným oprávněním k pobytu na území ČR. V rámci pohovoru žalobce zejména uvedl, že Turecko opustil asi před měsícem. Cestovali různými dopravními prostředky. Posledním dopravním prostředkem přitom byl kamion. Žalobce cestoval ještě spolu s dalšími dvěma kamarády. Cestovali v nákladovém prostoru pod plachtou. Někdy v noci blízko benzínové stanice řidič kamionu zastavil a vysadil je. Žalobce spolu s kamarády došel na benzínovou stanici, kde se umyli. Na rohu budovy stáli tři osoby, které se bavily turecky. Žalobce s kamarády k nim přišli s tím, že potřebují do Německa. Z Turecka utíkají před trestem a jsou několik dnů na cestě. Tito jim řekli, že jedou do Francie a že je do Německa vezmou. Nasedli do nějakého auta a po 30 nebo 40 min je zastavila policie. Všechny je kontrolovala a žalobce a jeho kamarády zadržela. Žalobce dále uvedl, že jeho cílem je Německo. Nevlastní platné vízum či oprávnění ani k pobytu na území ČR ani k pobytu na území Evropské unie. Je si vědom toho, že bez platného oprávnění k pobytu a

platného cestovního dokladu není oprávněn vstoupit na území ČR. V Německu žije jeho otec, na území ČR žádné příbuzné nemá. Na území ČR nemá žádný majetek, ekonomické vazby, dluhy nebo pohledávky. V Turecku má matku, mladšího bratra, manželku a 4 děti. V Turecku mu hrozí nebezpečí z důvodu jeho národnosti a politického přesvědčení, hrozí mu uvěznění. Chtěl by dále pokračovat do Německa, do Turecka se vrátit nechce.

10. Soud k věci uvádí, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně dne 24. 10. 2020, a to bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce si byl této skutečnosti vědom. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu např. ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 – 35 podle něhož „[n]astane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění“. Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, 7 Azs 215/2019, č. j. 8 Azs 38/2015 – 41, podle něhož „při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 54/2010 – 74, č. 2129/2010 Sb. NSS).“
11. Jak plyne ze shora uvedeného a i závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat. V posuzovaném případě tedy žalobce na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Výjimku z výše nastíněného pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Podle § 174 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Při posuzování přiměřenosti zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince tedy (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) musejí správní orgány poměřovat kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to rovněž s přihlédnutím ke kritériím vyplývajícím z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura*

zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, *Üner proti Nizozemsku*, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, *Nunez proti Norsku*, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi se zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018 - 22, a další).

12. Žalobce v rámci správního řízení uvedl, že na území ČR nemá žádného příbuzného. V Německu pak žije již 35 let jeho otec, s kterým se však žalobce nikdy nesetkal a ani jej v Turecku nikdy nenavštívil. Na území ČR či Evropské unie ani nežije žádná osoba, jež by byla odkázána na jeho péči, případně, vůči níž by měla vyživovací povinnost. K ČR nebo jinému státu Evropské unie nemá ani žádné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Žalobce je zdravý, dospělý a v produktivním věku a může proto pobývat v jiné zemi, kde bude mít povolen pobyt. Z tohoto pohledu soud tedy neshledal zásah do rodinného nebo soukromého života. Soud v tomto hodnocení správního orgánu I. stupně či žalovaného neshledal pochybení.
13. Soud k věci dále uvádí, že podle § 119 odst. 1 písm. b), bod 3 a 4, zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění *až na 5 let*. Správní orgán I. stupně žalobci uložil správní vyhoštění v délce 3 let. Žalovaný pak vypustil porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona o pobytu cizinců a délku správního vyhoštění snížil na 2 roky. Žalovaný postupoval zcela správně, pokud délku správního vyhoštění snížil.
14. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2022, č. j. 2 Azs 35/2022-30 je pak především uvedeno: „[9] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn*. Dalším důvodem pro rozhodnutí za totožných podmínek je situace, *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn* [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců].

[10] Zákonem č. 176/2019 Sb., účinným od 31. 7. 2019, byl novelizován mj. § 119 zákona o pobytu cizinců. Důvodová zpráva k zákonu č. 176/2019 Sb. uvádí, že vybrané skutkové podstaty, obsažené v § 119 zákona o pobytu cizinců, byly „*přesunuty do přísnějšího postihu ve formě opatření, tak aby byly skutkově podobné podstaty pod stejnou kategorií nebo k závažnosti provinění bylo přijato přísnější opatření*. Některé méně závažné skutkové podstaty

byly naopak přesunuty do mírnějšího postihu. Důvodem je dlouhodobý vývoj protizákonných jednání cizinců, kdy je sledován a analyzován trend nelegálního zaměstnávání, který drtivě převažuje nad jinými formami neoprávněných jednání. V tomto případě však jde o cizince, kteří mají platné cestovní doklady a oprávnění k pobytu v jiném členském státě, jde tak typově o méně závažné situace s ohledem na bezpečnost ČR. Naopak cizinci bez cestovních dokladů či uvádějící nepravdivé informace jsou závažnějším bezpečnostním problémem“ (zvýraznění doplnil NSS). Mezi případy, které zákonodárce přesunul do kategorie umožňující správní vyhoštění až na pět let (oproti předchozím nejvýše třem rokům), se tak od výše uvedeného data řadí mj. pobyt cizince na území bez cestovního dokladu nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

[11] Není sporu o tom, že správní orgány ve vztahu k otázce uložení správního vyhoštění jako takového postupovaly v souladu se zákonem. Tato otázka nepodléhá správnímu uvážení. Naopak délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost krajský soud shledal, správnímu uvážení podléhá. Správní orgán je proto povinen délku správního vyhoštění stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí, poté co zohlední veškeré individuální okolnosti konkrétního případu.

[12] K soudnímu přezkumu správního uvážení existuje bohatá judikatura, podle níž není úkolem soudu nahrazovat správní uvážení správního orgánu uvážením soudním, ale posoudit, zda se správní orgán vypořádal se zjištěným skutkovým stavem a zda nevykročil mimo meze dané zákonem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, č. 416/2004 Sb. NSS). Meze správního uvážení vyplývají zejména z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost nebo principu proporcionality, přičemž dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu, bez ohledu na to, zda jsou tyto principy pozitivním právem výslovně vyjádřeny. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován pouze na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil. Není-li tomu tak, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS).

[13] Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plyne, že správní orgán vzal v potaz délku pobytu žalobce na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, přičemž zmínil také překročení státních hranic v úkrytu. Tento dílčí závěr

následně žalovaný korigoval, protože žalobce nepřekročil hranice v místě, kde to je výslovně zakázáno. Změnu právní kvalifikace žalovaný zohlednil v době trvání uloženého správního vyhoštění, kterou snížil ze tří na dva roky. Správní orgán prvního stupně sice mohl své úvahy týkající se konkrétní doby správního vyhoštění popsat podrobněji, ale Nejvyšší správní soud neshledal, že by správní orgány z mezí správního uvážení vybočily. Ani krajský soud neuvedl, že by podle něj správní orgány překročily meze správního uvážení nebo jej dokonce zneužily. Krajský soud tak postupoval v rozporu s judikaturou a fakticky nahradil úvahu správních orgánů svou vlastní úvahou, kterou považoval za vhodnější.

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k tomu, že závěr krajského soudu o nepřiměřenosti doby správního vyhoštění nespadá do striktně vymezeného prostoru, který § 78 odst. 1 s. ř. s. správním soudům pro přezkum správního uvážení poskytuje.“

15. S ohledem na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je tak zřejmé, že předchozí rozsudek zdejšího soudu neobstojí a nelze dospět k závěru, že by správní orgány z mezí správního uvážení vybočily a správní uvážení žalovaného ve spojení se správním orgánem I. stupně v délce 2 let, tak naopak obstojí.

V. Závěr a náklady řízení

16. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně celkově v řízení o žalobě a kasační stížnosti nebyla úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
18. Žalobci byl ustanoven zdejším soudem zástupcem advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za 2 úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a dále v sepisu a podání doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“, za které mu náleží odměna ve výši 2x 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu), celkem tak 6 200 Kč. K odměně bylo třeba ještě připočítat 2x režijní paušál ve výši 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 600 Kč. Ustanovený zástupce žalobce není plátcem DPH. Ustanovenému zástupci tak byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
19. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září. 2022

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce